

Opinió

L'esperit del 10-J

23/11/10 02:00 - [CARLES BOIX](#)

Diuenge, 28 de novembre. Primera hora de la tarda. Per la finestra del menjador entra la llum freda, un polsim d'àtoms daurats. A la taula, mig desaparada, només hi queden llànties de canelons, molles, dues tasses de cafè i, asseguts, a la punta de les cadires, amb gest de sortir, l'Andreu i la Marta.

M: Es farà fosc de seguida. Decidim-nos i votem.

A: Ens ho han fet ben difícil, això de votar! On ha anat a parar la manifestació del 10-J? Els varem demanar que ens traguessin del clot espanyol i de l'infantilisme institucional en què es troba el nostre país. I l'únic que fan els nostres polítics és tirar pilotes fora. Per no parlar dels mitjans, decidits a girar full com més ràpidament millor. O tenen por que s'ensorri la seva barraqueta, o ho deuen trobar avorrit, tot plegat.

M: Avorrit, Andreu? I els ciutadans nudistes? I la senyora sortint de la dutxa? I la votant orgàstica? I els videojocs de marcianets?

A: Hem tocat fons. Un país sense atributs, sense política forta, sense autonomia real, es refugia, primer, en el treball. Però quan aquest també falla, i ara comença a fallar com mai en la nostra història, a la gent només li queda la consolació de la pornografia de *low cost*. Per què et penses que la gent del País Valencià hi veu sexe, en cada pebrot i en cada albergínia? Si no ens afanyem a marxar, Catalunya serà una casa de barrets.

M: I tu has decidit arreglar-ho votant independentista, oi?

A: Evidentment, no votaré cap dels partits del govern. Quin desastre! Aproven un estatut esquifit. Permeten que la caverna mediàtica ens crucifiqui. Deixen que passi la sentència assassina del Constitucional, com si no sabéssim tots que el govern espanyol controla els jutges quan convé. Afegeixen desenes de milers d'empleats públics i ara corren a emetre bons patriòtics amb interessos estratosfèrics.

M: Somiatruites. La Comissió Europea acaba de rescatar Irlanda, el país inventor del Sinn Féin, del Nosaltres Sols.

A: El problema no és la mida. Mira Dinamarca o Suïssa: funcionen perquè s'administren bé. Com sempre, alguns solament trien l'evidència que els va bé. El problema és el projecte econòmic que té un país. El que s'assembla més a Irlanda, en totxana no venuda, és, ara per ara, Espanya. Cal pensar a l'inrevés. Volem ser seriosos o no? Volem ser part de l'Europa carolíngia o no?

M: Sí, és clar, qui s'hi pot oposar? Només els ciutadans nudistes que vesteixen la seva emocionalitat irracional amb un cosmopolitisme de pa sucat amb oli hi estan en contra. Però, noi, cal una majoria per fer-ho. I jo encara no la veig. Ni entre les elits que manen ni entre la gent que penca. La via d'en Mas em sembla millor: posar gent competent al govern, recuperar el país, demanar el concert, convocar-nos a tots plegats a aconseguir el que és nostre. Si hi anem tots units i no ens ho donen, consolidarem la majoria per fer el salt final.

A: (Dubitatiu al principi.) El projecte me'l creuria si hi hagués passes concretes, compromisos sòlids. Van vetar la llei de consultes populars pocs dies després del 10-J i ara juguen amb la idea d'un referèndum. Saps què passarà? En Zapatero ara té els vots del PNB per aprovar el pressupost del 2011. Després els prorrogarà i convocarà eleccions a principi del 2012, potser quan l'economia tiri una miqueta més. Per tant, a CiU li queden dos anys llargs. Dos anys resistint amb recursos migrats. Dos anys jugant contra sentències per part d'un sistema judicial que no ha fet mai cap transició democràtica. Sense cap avenç real, tot es podrà novament. Però, bé, continuem. Suposem que guanya el PP l'any 2012. O, fins i tot, el Pérez Rubalcaba, eh? Si tenen majoria absoluta, voldrà CiU anar al xoc de trens? I, si no la tenen, pactaran el concert? O un *concertet* per baixar el dèficit fiscal del 10 per cent al 5 per cent del PIB català dient que no podien fer-hi més?

M: Ja són vuit anys de suplici, amor. I en comptes de pluja fina, tot està pitjor. És una situació d'emergència. No llencem els vots a les escombraries. Necessitem un aglutinador que vertebrï un país en decadència. Un país que integri els arribats de fora. Que redueixi el nombre de mileuristes. Que tingui un sistema sanitari i educatiu de primera.

A: Evidentment. Sí, tots discuteixen d'economia, en aquesta campanya. Hi discuteixen com si Catalunya fos independent. Quina barbaritat! La gestió de la moneda és a les mans d'Europa. Els impostos, a Madrid. La solució als nostres problemes comporta tenir una administració pròpia de c... Aquesta és l'única política econòmica possible. Sense els diners Catalunya no tindrà les copes que ha aconseguit el Barça.

M: Ja ho diu, això, CiU. Ara em diràs que només ens queda la proclamació unilateral de la independència. Sembles el Màgic Andreu. Pim, pam, pum. Vareta, barret... i conill!

A: No, Marta, jo el que voldria és ficar-me dins del barret i desaparèixer. Fugir d'aquest país de puja i baixa. Fugir del mareig que em fan venir els comentaristes lampedusians que escriuen al diari comtal i segresten el concepte del seny per entabanar-vos a tots.

“Jo el que voldria és ficar-me dins del barret i desaparèixer. Fugir d'aquest país de puja i baixa”

Altres articles de l'autor

09/11/2010 **'Shellacking'****Més articles ...**

M: Andreu, es fa tard. Anem a votar. Com que tots dos tenim raó, sacrifiquem-nos l'un per l'altre. Tu votes Mas. I jo voto l'expresident del Barça.

Darrera actualització (Dimarts, 23 de novembre del 2010 02:00)

Publicat a

[Avui](#) 23-11-2010 Pàgina 28